

Sygn. akt II Ka 561/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale oskarżyciela Jacka Męczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r.

sprawy **A. P.**

oskarżonego z art. 107 §1 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 30 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 513/14

I. zmienia zaskarżony wyrok i oskarżonego A. P. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 230§2 kpk nakazuje zwrócić A. P. dowody rzeczowe w postaci trzech automatów do gry (...)o numerach (...) i (...) oraz H. (...) o numerze (...), jako rzeczy zbędne dla postępowania;

III. stwierdza, że wydatki postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 561/15

UZASADNIENIE

A. P. został oskarżony o to, że w okresie od 01.08.2013r. do 20.08.2013r. w lokalu przy ul. (...) w G. urządził i prowadził gry na 3 szt. automatów do gier: H. (...) o numerze (...), H. (...) o numerze (...) oraz H. (...) o numerze (...), działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnione do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 2 ust. 3-5, art. 3, art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009r. nr 201 poz. 1540), tj. o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy w Garwolinie:

1. oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. zw. z art. 23 § 1 - 3 k.k.s. wymierzył oskarżonemu karę grzywny wobec wysokości 60 stawek dziennych po 100 złotych każda stawka;

2. na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. w zw. z art. 31 § 5 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci: 3 automatów do gry H. (...) o numerze (...), H. (...) o numerze (...) oraz H. (...) o numerze (...) - zarządzając ich zniszczenie;
3. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.872 zł tytułem kosztów postępowania, w tym 600 zł tytułem opłaty.

Apelacje od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Obrońca wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

I. art. 4, 7, 410 kpk poprzez naruszenie zasady obiektywizmu wskutek jednostronnego uwzględnienia okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego, w zakresie przekonania oskarżonego, iż przepisy nienotyfikowane nie można stosować, a w konsekwencji uwzględnienie wyłącznie okoliczności, iż oskarżony uprzednio został (raz) skazany na podstawie kwestionowanych przepisów, jak również z pominięciem licznych prawomocnych orzeczeń, które zostały wydane w stosunku do oskarżonego, w tym orzeczeń umarzających postępowanie z uwagi na niemożliwość stosowania przepisów kwestionowanych przez oskarżonego, w tym orzeczenia umarzającego, które zostało wydane w tym samym sądzie, w tym samym wydziale, a zapadłe orzeczenie zostało wydane 2 tygodnie przed zakończeniem niniejszego postępowania,

Na podstawie art. 438 pkt 1 kpk oraz art. 427 § 2 kpk wyrokowi temu zarzucił obrazę prawa materialnego, tj.:

II. art. 107 § 1 kks poprzez uznanie, że czyn oskarżonego wyczerpał wszystkie znamiona tego przestępstwa, podczas gdy czyn oskarżonego nie wyczerpuje wszystkich znamion przestępstwa skarbowego stypizowanego przepisem art. 107 § 1 kks, albowiem zachowanie oskarżonego nie było działaniem podjętym wbrew obowiązującym w dacie czynu przepisom ustawy, a wynika to z braku możliwości traktowania przez organy państwa, z zaprezentowanych w uzasadnieniu, jako obowiązujących przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych oraz innych z tej ustawy o tym samym (technicznym) charakterze, będących źródłem normy prawnej zakazującej urządzania gier m.in. na automatach poza kasynami gry, a w konsekwencji nieuwzględnienie ujemnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 2 kpk, która winna skutkować uniewinnieniem oskarżonego,

III. art. 107 § 1 kks poprzez uznanie, że czyn oskarżonego wyczerpał wszystkie znamiona tego przestępstwa, podczas gdy czyn oskarżonego nie wyczerpuje wymaganego znamiona umyślności, zarówno w postaci zamiaru bezpośredniego jak i ewentualnego,

IV. art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych poprzez błędne przyjęcie że organizowanie gier na zatrzymanych urządzeniach może naruszać wskazane przepisy tej ustawy, podczas gdy przepis art. 14 ust. 1 został uznany za niezgodny z art. 1 pkt. 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204,s.37), ostatnio zmienionej dyrektywą Rady 2006/96/WE z dnia 20 listopada 2006 roku (Dz.U.L 363, s.81) i nie może być stosowany przez organy władzy publicznej w stosunku do osób prywatnych- zarówno fizycznych, jak i prawnych bez notyfikacji art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych jako przepisów technicznych przez Komisję, o której mowa w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19.07.2012 r.

V. art. 1 § 1 kodeksu karnego skarbowego w zw. z art. 107 kodeksu karnego skarbowego w zw. z art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z 1 pkt 11 oraz art. 8 ust. 1 Dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 02.06.1998 r ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego dalej Dyrektywa 98/34/WE) poprzez pominięcie wiążącej wykładni prawa Unii Europejskiej dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), co w konsekwencji spowodowało, iż Sąd I instancji dokonując skazania oparł się na przepisie art. 107 § 1 k.k.s., podczas gdy powinien on odmówić zastosowania tej normy prawnej jako sprzecznej z prawem Unii Europejskiej, co wynika z przyjęcia, iż przepis art. 14

ustawy o grach hazardowych do którego odsyła art. 107 k.k.s. jest przepisem technicznym, który nie został we właściwy sposób notyfikowany Komisji Europejskiej zgodnie z art. 8 ust. 1 Dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 02.06.1998 r ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego dalej Dyrektywa 98/34/WE),

VI. art. 10 § 4 k.k.s. poprzez nie uwzględnienie przez Sąd I instancji faktu występowania u oskarżonego usprawiedliwionej nieświadomości co do karalności czynu stypizowanego w art. 107 k.k.s., co w konsekwencji powoduje, iż zgodnie z treścią art. 10 § 4 k.k.s. oskarżony nie popełnił przestępstwa karnego skarbowego,

VII. art. 107 § 1 kks poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że oskarżony urządził lub prowadził gry hazardowe wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, podczas gdy działania oskarżonego nie posiadają cech tego rodzaju zachowań, gdyż oskarżony ani gier hazardowych nie urządził, ani ich nie prowadził, ani też takich gier nie organizował, a zatem zachowanie oskarżonego nie wyczerpuje znamion umyślnego przestępstwa stypizowanego we wskazanym przepisie,

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego oraz orzeczenie obowiązku zwrotu dowodów rzeczowych ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania oraz orzeczenie obowiązku zwrotu dowodów rzeczowych.

Na rozprawie apelacyjnej Przedstawiciel Urzędu Celnego w Siedlcach wniósł o nieuwzględnienie obu apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżony, nie stawiał się będąc o jej terminie zawiadomiony prawidłowo.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego jako w pełni uzasadniona na uwzględnienie zasługiwała, o ile podniosła zarzut działania oskarżonego w warunkach usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności - art. 10§4 k.k.s..

Z wnioskiem o uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego, wystąpił jedynie oskarżyciel publiczny, który wcześniej nie domagał się uzasadnienia wyroku I instancji, ani też nie wniósł apelacji. Zwalnia to sąd okręgowy od konieczności szczegółowego odnoszenia się do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego.

Na potrzeby niniejszego uzasadnienia stwierdzić jedynie należy, iż sąd I instancji trafnie ustalił w sprawie stan faktyczny. Również dokonana przez sąd rejonowy ocena dowodów nie zawiera błędów zarówno logicznych.

Z uwagi na podmiot, który wystąpił z wnioskiem o uzasadnienie, nie ma potrzeby odnoszenia się do tych kwestii.

Zważywszy na obowiązującą w systemie prawa karnego zasadę ignorantio iuris nocet, ustalony przez sąd rejonowy stan faktyczny oraz dokonana ocena dowodów powinna, jak to stwierdził w zaskarżonym orzeczeniu Sąd Rejonowy w Garwolinie, powodować odpowiedzialność karną oskarżonego A. P. z art. 107§1 k.k.s.

Pamiętać jednak trzeba, co słusznie podniósł w swojej apelacji obrońca, opisane przez sąd I instancji zachowanie oskarżonego, winno być w realiach sprawy niniejszej analizowane również przez pryzmat art. 10§4 k.k.s..

Wprawdzie redakcja art. 10§4 k.k.s. odbiega od treści art. 30§1 k.k., w pierwszym przypadku jest mowa o „usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności” zaś w drugim o „usprawiedliwionej nieświadomości jego bezprawności”, to zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach w tym składzie orzekającym, reguły interpretacyjne opracowane w doktrynie jak i orzecznictwie w odniesieniu do art. 30§1k.k., mogą mieć zastosowanie również w realiach sprawy niniejszej.

Jak słusznie zauważa Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 1997 r. (IIKRN 124/96, OSN KW 1997, nr 5-6, poz. 46), „Nie można skutecznie powoływać się na niezawinioną nieświadomość prawa, jeżeli z ustalonych faktów wynika, że sprawca nie tylko nie starał się w sposób należyty zapoznać się z obowiązującym uregulowaniem, choć miał możliwość to uczynić u przedstawicieli właściwych organów, ale wręcz w sposób wyraźny z takiej możliwości zrezygnował.”

Tak więc przy ocenie ewentualnego działania w błędzie, pamiętać trzeba o tym czy sprawca korzystał z pomocy prawnej w celu ustalenia ewentualnej legalności działania oraz o charakterze czynu zabronionego w kontekście zrozumienia przepisu i konsekwencji egzekwowania danego unormowania przez organy wymiaru sprawiedliwości (por. tezy 14 i 15 do art. 30, Kodeks Karny Komentarz Tom I, Gdańsk, str. 375-376, pod redakcją Andrzeja Wąska).

A. P. został oskarżony o popełnienie przestępstw z art. 107 §1 k.k.s. polegających na naruszeniu art. 2 ust. 3-5, 3 i 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009, nr 201 poz. 1540).

Jest faktem oczywistym, iż przepis art. 107 k.k.s. ma charakter blankietowy, a więc znamiona przestępstwa w nim opisane muszą opierać się na normach wskazanych w ustawie o grach hazardowych.

Powołane w akcie oskarżenia przepisy art. 2 ust. 3-5 i art. 3 nie mogą stanowić wystarczającego uzupełnienia normy blankietowej wskazanej w art. 107§1 k.k.s., ponieważ zawierają definicje ustawowe.

Ewentualną podstawę odpowiedzialności stanowić może co najwyżej naruszenie art. 6. ust 1., który stanowi, iż: Działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry.

Akt oskarżenia w sprawie niniejszej wpłynął do Sądu Rejonowego w Garwolinie w dniu 30 lipca 2014 r. (k. 215), a sprawa zarejestrowana została za numerem IIK 513/14. W dniu 8 września 2014 r., (k. 131) sąd rejonowy wydał wyrok nakazowy. W wyniku złożonego sprzeciwu sprawa została skierowana na rozprawę główną. W dniu 30 czerwca 2015 r. (k. 270), Sąd Rejonowy w Garwolinie wydał zaskarżony wyrok. Postanowieniem z dnia 31 maja 2016 r., Sąd Okręgowy w Siedlcach w innym składzie, zdecydował o zawieszeniu postępowania do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w sprawie C-303/15. Uzasadniając swoje stanowisko sąd odwoławczy odwołał się m.in. do podobnego stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z dnia 15 października 2015 r., I KZP 10/15.

Rozstrzygając ostatecznie kwestię kolizji prawa krajowego z prawem unijnym w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej, w Uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2017-01-19 I KZP 17/16, stwierdzono: „Kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r. ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 KKS przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 KKS, o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony.”

W uzasadnieniu uchwały SN odwołał się również do wyroku z dnia 13 października 2016 r., C-303/15, w którym Trybunał Sprawiedliwości UE orzekł, że: „Artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego ^{art. 6 ust. 1 GryHazardU - dop. SN}, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu’.

W uzasadnieniu uchwały SN stwierdził ponadto, cyt. „Trybunał Sprawiedliwości UE uznał, że nie zachodzi potrzeba w tym postępowaniu udzielania odpowiedzi na sformułowane przez Sąd Okręgowy w Łodzi pytanie prejudycjalne, albowiem w postępowaniu krajowym jako przepis dopełniający normę blankietową zawartą w art. 107 § 1 KKS wskazano jedynie art. 6 ust. 1 GryHazardU, a nie art. 14 ust. 1 GryHazardU. To pozwoliło Trybunałowi Sprawiedliwości UE na przeformułowanie pytania (pkt 16 uzasadnienia) i w konsekwencji zbadanie, czy art. 6 ust. 1 GryHazardU jest przepisem, którego projekt powinien być zostać notyfikowany Komisji Europejskiej. W pisemnych motywach wyroku w żadnym aspekcie nie odniesiono się do problemu sformułowanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi w treści przedstawionego pytania prejudycjalnego.

W zapadłym orzeczeniu Trybunał Sprawiedliwości UE uchylił się więc od jasnego i jednoznacznego wskazania, czy art. 8 dyrektywy nr 98/34/WE może być rozumiany w ten sposób, że pozwala on na stosowanie nienotyfikowanych przepisów technicznych przez sądy krajowe, jeżeli ich wprowadzenie było motywowane realizacją celów określonych w art. 36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W tym stanie rzeczy wobec braku podstaw do uznania, że zaistniała w orzecznictwie sądowym rozbieżność oparta była na błędnych założeniach co do wykładni art. 8 wspomnianej dyrektywy, należy przystąpić do rozstrzygnięcia zasadności wniosku Prokuratora Generalnego. k. cyt..

Treść powyższej uchwały zdaje się przesądzać o ewentualnej odpowiedzialności potencjalnego sprawcy przestępstwa karnoskarbowego z art. 107 k.k.s. polegającego na naruszeniu art. 6 ustawy o grach hazardowych. Jednakże zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach nie zamyka ono drogi do oceny zachowania oskarżonego pod kątem wystąpienia kontratywu z art. 10§4 k.k.s..

W tym miejscu po raz kolejny wypada odwołać się do stanowiska doktryny zawartego w przytoczonym komentarzu do art. 30 k.k.. W tym przypadku do tez 4 i 6. Wynika z nich, że ... Błąd co do oceny czynu może być wywołany brakiem wiedzy co do zakazu prawnego lub brakiem aktualizacji tej wiedzy Błąd taki może też polegać np. na niewłaściwym rozumieniu przepisu, niewłaściwej jego subsumcji do stanu faktycznego Z uwagi jednak na hipertrofię współczesnego prawa karnego - widoczną zwłaszcza w szczególności w dziedzinie tzw. ustawodawstwa karnego dodatkowego (np. prawo karne gospodarcze), gdzie zakres kryminalizacji daleko sięga poza obszar mala per se – możliwe są sytuacje, że nawet dobry prawnik może nie wiedzieć, czy dany czyn jest, czy też nie jest zabroniony. Zresztą tego rodzaju wątpliwości mają nawet wytrawni prawnicy (czego wyrazem są rozbieżności w doktrynie i w orzecznictwie sądowym) także ze stosowaniem klasycznych instytucji prawa karnego

Już przytoczony w niniejszym uzasadnieniu przebieg postępowania w przedmiotowej sprawie jednoznacznie wskazuje, iż sąd odwoławczy (w innym składzie), miał trudności z prawidłową oceną zachowania oskarżonego pod względem prawnym.

O trudnościach orzeczniczych świadczy również niejedolite orzecznictwo Sądu Najwyższego. Jedynie przykładowo wypada odwołać się do postanowienia z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. IIKK 55/14, w którym SN praktycznie w identycznym stanie faktycznym nie dopatrył się winy oskarżonych.

Należy też pamiętać o treści postanowienia SN z dnia 15 października 2015 r., I KZP 10/15. W postanowieniu tym najwyższy organ władzy sądowej w Polsce, zawiesił postępowanie w sprawie, do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości UE wyroku w sprawie C-303/15, który ostatecznie zapadł w dnia 13 października 2016 r.. Skoro sam Sąd Najwyższy miał wątpliwości co do technicznego charakteru norm prawnych zawartych w przepisach art. 6 i 14 ustawy o grach hazardowych, to tym samym usprawiedliwione były wątpliwości sądów powszechnych w tym zakresie. Jeżeli uzasadnione (co wykazano wyżej) wątpliwości w ocenie prawa mają zarówno sądy powszechne jak i Sąd Najwyższy, to uzasadniony jest również pogląd, iż wątpliwości w tym zakresie może posiadać również oskarżony, zwłaszcza jeśli korzysta z pomocy wykwalifikowanego podmiotu, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce.

Kierując się powyższymi przesłankami Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, iż są wszelkie podstawy do uznania, iż oskarżony A. P. przypisanych mu czynów dopuścił się w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności – art. 10§4 k.k.s. i dlatego uniewinnił go od ich popełnienia.

Gdyby nawet hipotetycznie założyć, że rozumowanie sądu odwoławczego w zakresie działania oskarżonego w błędzie jest wadliwe, to i tak nie można było przypisać A. P. winy. Podnieść należy, że w niniejszej sprawie nie było podstaw do przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z uwzględnieniem działania w warunkach art. 6 ustawy o grach hazardowych, ponieważ akt oskarżenia nie zawierał w opisie czynu - urządzania i prowadzenia gry o wygrane pieniężne i rzeczowe na automatach „bez wymaganej koncesji”. Z uwagi na treść zarzutu aktu oskarżenia, Sąd Okręgowy w Siedlcach działający jako sąd odwoławczy, nie miał możliwości przypisania oskarżonemu takiego występku z uwagi na kierunek i zakres wniesionego środka odwoławczego. Nie ulega wątpliwości, że uzupełnienie opisu czynu zarzuconego oskarżonemu poprzez przyjęcie, iż „urządzał on gry na automatach nie posiadając wymaganej prawem koncesji”, byłoby w sytuacji wniesienia apelacji na korzyść, wyjściem poza granice oskarżenia (por. post. SN z 19 lutego 2014 r. sygn.. IIKK 360/13, Legalis 993242). Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy doszedł do przekonania, iż brak jest również podstaw do uznania winy oskarżonego. Sąd musiałby bowiem to uczynić wyłącznie na podstawie przepisu blankietowego, jakim jest niewątpliwie art. 107§1 k.k.s., co jest niedopuszczalne.

Już na marginesie zauważyć wypada, iż art. 6. ust 1., stanowi, iż: Działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry.

Natomiast art. 14. 1., stwierdza, iż: Urządzanie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy.

Analiza językowa tych dwóch przepisów (działalność w zakresie gier, to nic innego jak ich urządzenie), zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach w tym składzie orzekającym wskazuje, iż dotyczą tego samego zagadnienia prawnego, w realiach sprawy niniejszej, urządzenia i prowadzenia gry na automatach w celach komercyjnych. W tej sytuacji zastanawiającym jest dlaczego art. 14 został uznany za „przepis techniczny”, a art. 6 cyt. ustawy o grach hazardowych już nie. Wątpliwości w tym zakresie nie usuwa uzasadnienie Uchwały Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2017-01-19 I KZP 17/16 oraz wyroku z dnia 13 października 2016 r., C-303/15 Trybunału Sprawiedliwości UE.

Konsekwencją rozstrzygnięcia w odniesieniu do winy, było nakazanie zwrotu oskarżonemu dowodów rzeczowych.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis art. 632 ust. 2 k.p.k..

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.